

Moje malé mraveniště: zkáza jednoho pracoviště aneb ach, ty konce

(květen 2007)

Vážení a milí,

dovolte mi moji malou sebereflexi. Jednou nahoře, podruhé dole. Tak to chodí nejen v životě člověka, ale i v životě některých akademických pracovišť. Když Mne, klasického archeologa a kunsthistorika, vynesla Velká sametová revoluce, coby zasloužilého straníka-pokladníka a předsedu-odboráře, s podporou většiny pracovníků do čela filologického pracoviště, chytla mě vášň reorganizační. Termín reorganizace Mi učaroval a očaroval Mne. Pod jejím pláštíkem jsem mohl začít provádět stranické čistky a vyakčňování všeho druhu. Rozuměj tomu dobře, mohl jsem začít postupně vyhazovat Svě kolegy i osobní přátele, kteří byli do té doby Mými partajními souputníky a kteří toho na Mne tudíž hodně věděli, což se mi v Nové Době jaksí nehodilo. Napřed je soudruh J. Janda (+) nahnal do partaje, protože chtěl posílit stranickou organizaci a oni chtěli dělat vědecké aspirantury – fuj, kariériste (také jsem k nim patřil) a pak je s Mou pomocí vyhazoval z pracoviště. Na ruku Mi šla i zglajchšaltovaná revoluční vědecká rada, složená z osmašedesátníků a jinak postižených, která si jako první krok – bez ohledu na revolucí propagované a později uzákoněné lustrace – odhlasovala, že je po svých členech vyžadovat nebude. Věděla asi dobře, proč.

Mou aprobací na ředitele bylo nejen to, že jsem byl do roku 1989 veden jako stranická kádrová rezerva na tuto funkci, ale rovněž skutečnost, že Mne do této funkce vehementně prosazoval tehdejší československý akademický zástupce v mezinárodní organizaci akademií Union académique a klasický filolog, jehož jsem byl dlouholetým protégé. Mimochodem, předtím jiný můj akademický „patron“ mne do ústavu dostal. Přispěly k tomu vedle Mých vědeckých znalostí, podle některých však nevalných, bezesporu také Mé ekonomické schopnosti, které byly ve funkci ředitelské nepostradatelné. A to zejména skutečnost, že jsem jako stranický hospodář umně zapisoval v pokladní knize výdaje do příjmů a naopak, příjmy do výdajů, což byla z ekonomického hlediska pro naše nastupující tržní hospodářství odborná deviza k nezaplacení (podle známého hesla kozel zahradníkem). Alespoň jsem si už tehdy mohl myslet, že i za socialismu funguje ona tolik proklamovaná neviditelná ruka trhu.

A pak jsem tak dlouho s pomocí svých nejméně, permanentně revolučních osmašedesátníků (48, 68, 89 – zde se asi o rok sekli, měli si vyskakovat už v 1988, ne?) a sametových revolučních kovbojů, z nichž mnozí byli v ústavu i jinde požráni vlastní revolucí, reorganizoval (rozuměj vyhazoval), až jsem doreorganizoval. Přispěl jsem tak velkou měrou k tomu, že z vcelku dobře fungujícího pracoviště „stojatých vod“ nakonec zbylo jen to malé mraveniště, o kterém jsem se zmiňoval v slavnostní imatrikulační řeči při Svém nástupu na post ředitelský v roce 1990 (nepředbíhej dne před večerem, řekla by teta Kateřina) a které mocní tohoto světa nakonec zbavili samostatnosti, kterou mělo i za Mnou denunciovánoho socialismu, a přifařili ho jinam, k jinému akademickému pracovišti, kde ho zabili a zlikvidovali téměř zcela.

Vivat Academia!

Váš Kabinetní, ne Klasickouústavní, pardon, zase už Kabinetní
I. Phasanus, řečený Iacobus